

klank van haar stem, dat ze niet begrepen had. „Maar Bert, als je zooveel van elkaar houdt, dat je altijd bij elkaar wilt blijven, dan beteekent dat toch, dat je elkander trouw belooft!”

„Ja kind, maar er zijn mannen die, zelfs al houden ze veel van een vrouw, het toch altijd prettig vinden, als andere vrouwen . . . aardig tegen hen zijn. Ik weet zeker, dat Wouter veel om je geeft, dat heb ik duidelijk gemerkt, als hij hier was. En toch laat hij je in den steek, alleen omdat je niet wil, dat hij handtastelijk is, en gaat hij Annie achternalooopen.”

„O, maar hij wist toen nog niet, hoeveel ik van hem hield, Bert. Hij weet het heelemaal niet; hoe kan hij dat ook? Maar ik zou zooveel van hem houden, ik zou hem zoo liefhebben, dat hij niets anders zou noodig hebben. Weet je, Bert, hij heeft geen moeder meer, en hij heeft wel eens gezegd, dat hij haar zoo miste. Ik zou zijn moeder zijn, want vindt je niet, Bert, dat hij soms zoo kinderlijk kan zijn, zoo . . . zoo, alsof hij het prettig zou vinden, dat iemand hem vertroetelde, en dat hij iemand had, aan wie hij alles vertellen kon. En soms, soms is hij weer zoo rustig en verstandig, en dan voel ik me een heel klein, dom kind bij hem. Alles zou ik voor hem zijn. Hij zou van mij zijn heelemaal, en ik zou van hem zijn; en dan heb je niets meer noodig.”

„Als jij maar niet te veel zou geven, kind en te weinig ontvangen.”

„Te veel? Hoe kan ik te veel geven, als hij alles noodig heeft? En hoe zou ik zelf gelukkig kunnen zijn, als ik hem niet alles mocht geven, wat ik kan?”

En heel het geheim van het moeilijke leven scheen opgelost door de eenvoudige woorden, die welden uit dat liefdevolle hartje: Hoe zou ze zelf gelukkig kunnen zijn, als ze hem niet alles mocht geven . . .

Mientje's oogen hadden hun droef-peinzende uitdrukking verloren en het zachte ronde gezichtje straalde van stil, innerlijk geluk.

Bertha keek er zwijgend naar. Ze zocht in haar brein naar argumenten, die stremmende stuwen zouden aanbrengen in dezen klaren, blij vlietenden stroom. Maar ze vond ze niet. En ze voelde slechts de bede in zich, heel diep en dringend, dat haar zusje gespaard zou mogen blijven voor het al te schrijnend leed, dat het meedoogenlooze leven kan brengen aan hen, die er argeloos tegenover staan.

Bertha bukte zich en kustte het gezichtje van haar zusje, en ze werd getroffen door het zachte licht in de bruine kinderoogen, die haar dankbaar aankeken.

„Ik ben erg blij, dat ik jou alles verteld heb,” zei Mientje zachtjes, „ik liep er zoo mee rond te tobben, en nu lijkt het half zoo erg niet meer. Ik heb een gevoel, dat alles wel goed zal komen, als ik maar geduld heb. Annie houdt niet echt van hem, dat heb ik wel gemerkt, als ze over hem praatte; jij ook niet? Dat voelt Wout natuurlijk ook wel. Hij zal er